

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: X. X. X., nar. X,
státní příslušností X
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, č. osv. ČAK 12373

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024, č. j. CPR-16153-4/ČJ-2024-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zčásti změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 2. 2024, č. j. KRPA-220800-33/ČJ-2023-000022-SV o uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tak, že část výroku ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 z. č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“ nově zní: “ Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 z. č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států Evropské unie.“ Ve zbylé části pak bylo rozhodnutí nalézacího správního orgánu napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě zejména namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a do života jeho rodinných příslušníků. Správní orgány neposoudily dostatečně přezkoumatelným způsobem přiměřenost dopadů rozhodnutí a rovněž nezjistily dostatečně skutkový stav, aby bylo možné takové posouzení adekvátním způsobem provést.
3. Uvedl, že již více než 20 let disponuje pobytovým oprávněním a současně má na území České republiky silné rodinné vazby, když je biologickým otcem tří občanů České republiky a lze konstatovat, že je blízkým rodinným příslušníkem dvou nezletilých občanů České republiky, a tedy ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců blízkým rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Stran faktu, že je toliko biologickým rodičem neuvedeným v rodných listech svých synů, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2021, č.j. 1 Azs 18/2021 – 51.
4. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán prvního stupně aktivně nezjišťoval podrobnosti ohledně jeho rodinného života. Zpráva OSPOD, jež byla součástí správního spisu má podle jeho názoru nedostatky, když pohovor se žalobce byl ze strany OSPOD veden bez přítomnosti tlumočníka. Správní orgán se podle žalobce ani nepokusil dohledat jeho rodinné příslušníky na adrese, která mu byla v rámci zprávy OSPOD sdělena, přestože je v řízení vázán ust. § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého má z úřední povinnosti zjišťovat veškeré okolnosti případu, a to i ty svědčící ve prospěch účastníka řízení. Správní orgán prvního stupně si byl vědom existence nezletilých dětí i adresy, na které by se mohly zdržovat, přesto tuto okolnost blíže nezkoumal a rodinné vazby žalobce zpochybňoval a měl za neprokázané. Žalobce je přitom přesvědčen, že splnil svou povinnost tvrdit rozhodné okolnosti a nelze mu vytýkat procesní pasivitu či neprokázání rodinných vazeb, neboť správní orgán prvního stupně měl dostatek indicí k tomu, aby se pokusil děti žalobce dohledat sám.
5. Žalobce měl rovněž za to, že v jeho případě nemělo být rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydáno, protože se na něj vztahuje čl. 27 pobytové směrnice, podle kterého nelze rodinného příslušníka občana Evropské unie vyhostit z území členských států, ledaže by tento představoval závažné ohrožení veřejné bezpečnosti či veřejného pořádku.

6. Podle žalobce správní orgány rovněž nedostatečně posoudily zájem nezletilých dětí žalobce, když žalovaný pouze konstatoval, že žalobce vazby na nezletilé děti neprokázal, a ztotožnil se se správním orgánem prvního stupně v právním názoru, podle kterého si správní orgány nemohou učinit vlastní závěr v otázce osobního stavu, ani kdyby bylo jeho biologické otcovství k nezletilým dětem v řízení prokázáno. Podle žalobce nebylo třeba, aby jej správní orgány uznaly za právního otce nezletilých dětí, ale měly zkoumat, zda je jeho tvrzení pravdivé a v kladném případě aplikovat relevantní ustanovení pobytové směrnice.
7. Žalovaný se podle žalobce v napadeném rozhodnutí nijak nezabývá situací nezletilých dětí, když správní spis ani téměř žádné informace o nezletilých neobsahuje, což také svědčí o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu v dané věci. K argumentaci žalovaného, že k tomuto stavu došlo v důsledku procesní pasivity žalobce, pak odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2024, č.j. 6 Azs 248/2023 – 27, a ze dne 6. 2. 2024, č.j. 10 Azs 311/2023-44.
8. Dále žalobce namítal, že jeho nezletilé děti nebyly ustanoveny účastníky řízení, ačkoli na ně dopadá ust. § 27 odst. 2 správního řádu. Toto procesní pochybení je tedy rovněž důsledkem přenesení povinnosti zjistit a prokázat rozhodné skutečnosti na žalobce bez opory v zákoně. Účastenství svých dětí v řízení považoval žalobce rovněž za potřebné s ohledem na nutnost umožnit jim výkon jejich práv. Současně tento procesní postup považoval za zásadní z hlediska posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce samotného i jeho rodinných příslušníků. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č.j. 7 As 103/2011 – 54.
9. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a uložení povinnosti žalovanému nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě pro totožnost žalobních bodů s odvolacími námitkami odkázal na odůvodnění napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně máje za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo, i s tím, co uvedl žalobce.
11. Vzhledem k tomu, že žalovaný ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
13. Žalobce se dne 26. 6. 2023 dostavil k nalézacímu správnímu orgánu, kterému svou totožnost prokázal cestovním pasem vydaným Vietnamskou socialistickou republikou č. X. V tomto cestovním pase byl žalobci vylepen výjezdní příkaz s platností do 21. 4. 2023 s tím, že žádné další navazující vízum se v cestovním dokladu nenachází. Dne 26. 6. 2023 bylo proto zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce.
14. Žalobce byl dne 26. 6. 2023 za účasti tlumočníka a právního zástupce vyslechnut jako účastník správního řízení, kdy uvedl pouze to, že se jmenuje X. X. X., narodil se X ve X a je X státní příslušnosti. Na všechny zbývající otázky využil svého práva odmítnout výpověď.

15. Podáním ze dne 10. 7. 2023 žalobce sdělil správnímu orgánu prvního stupně, že je biologickým otcem tří nezletilých dětí, a to nezl. X. X., nar. X, nezl. X. X., nar. X a nezl. X. X., nar. X.
16. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 7. září 2023 ev. č. ZS56479 vyplývá, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné, když nebyly Ministerstvem vnitra shledány důvody podle ust. § 179 zákona, které by bránily vycestování žalobce do Vietnamu.
17. Usnesením ze dne 6. 11. 2023, č.j. KRPA-220800-27/ČJ-2023-000022-SV, požádal správní orgán prvního stupně Magistrát města Hradec Králové, OSPOD, o prověření skutečností týkajících se výchovy, výživy a péče nezletilých, které žalobce uvedl jako svoje biologické děti.
18. Ze zprávy Magistrátu města Hradec Králové, Odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 11. 12. 2023, zn. 431/2023 MMHK/008925/2024 vyplývá, že žalobcem označené nezletilé děti nebydlí na adrese svého trvalého pobytu, ale na adrese X, a že žalobce informoval o aktuálním pobytu dětí i s matkou ve Vietnamu, kde chodí také do školy, o tom, že sám bydlí na adrese X, u kamaráda a o tom, že posílá přítelkyni na děti peníze. Naproti tomu nevěděl, kam chodí děti do školy, jakého dětského lékaře navštěvují a jak tráví volný čas. Žalobce tak nesdělil žádné informace, ze kterých by bylo patrné, že o nezletilé děti pečuje a je zodpovědný ze jejich výchovu, zdraví a vzdělání. Nelze proto podle OSPOD posoudit, zde je skutečně mezi nezl. dětmi a žalobcem vytvořena nějaká citová vazba. Zjistit názor dětí a jejich matky pak nebylo možné pro jejich aktuální pobyt ve Vietnamu.
19. Dne 18. 1. 2024 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce, aby se ve smyslu ust. 36 odst. 3 správního řádu seznámil s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a k těmto se vyjádřil, což žalobce prostřednictvím právního zástupce neučinil, přestože požádal o prodloužení lhůty k vyjádření, čemuž bylo ze strany nalézacího správního orgánu vyhověno.
20. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 13. února 2024 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému si žalobce podal odvolání. Žalovaný následně vydal žalobcem napadené rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, jak je popsáno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Ve věci bylo rozhodnuto po jejím projednání, k němuž soud na návrh žalobce nařídil jednání.
21. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
22. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

23. Podle § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. K žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že dle jeho mínění napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné odůvodnění k tomu, aby mohlo být označeno za přezkoumatelné, když je z něj patrné, z jakých podkladů žalovaný vycházel a k jakým skutkovým a právním závěrům na základě těchto dospěl. Zdejší soud v tomto směru nezaznamenal v napadeném rozhodnutí žádných nedostatků ústících v jeho nezákonnost, která by měla spočívat v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
25. Městský soud rovněž nesdílí názor žalobce o nedostatečně zjištěném stavu věci, když má za to, že správní orgány skutkový stav zjistily dostatečně a s důrazem i na soukromý a rodinný život žalobce. Správní orgán prvního stupně zejména adekvátně reagoval na vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí, když vyžádal u příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí prověření výchovy, výživy a péče nezletilých dětí, o nichž žalobce tvrdil, že je jejich biologickým otcem. OSPOD následně sdělil, že zejména pro nepřítomnost nezletilých a jejich matky v České republice nebylo možné získat žádné informace svědčící tvrzení žalobce. Žalobce sám pak žádné takové informace neuvedl ani k prokázání svých tvrzení ohledně biologického otcovství nenavrhl žádné důkazy, když pouze opakoval svoje tvrzení o biologickém otcovství, avšak nenavrhl k jeho prokázání žádný důkaz. Na závěru o dostatečně zjištěném skutkovém stavu nemění nic ani požadavek žalobce na provedení pobytové kontroly, jemuž správní orgány nepopřály sluchu, neboť pobytová kontrola cizinců v době, kdy i podle slov žalobce pobývají v zemi původu, příliš smysl nedává. Nelze přitom úspěšně namítat nepřítomnost soudního tlumočníka při jednání žalobce s OSPOD, když z žádného právního předpisu bez dalšího nevyplývá povinnost OSPOD zajistit pro jednání s rodiči, resp. údajnými rodiči, nezletilých soudního tlumočníka, kterého nadto žalobce ani při jednání nepožadoval ani ve své žalobě neuvedl, co konkrétně ve své zprávě OSPOD uvedl nesprávně v důsledku jazykové bariéry.
26. Správní soudy při posuzování otázky přiměřenosti vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku.

Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

27. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona musí správní orgány podle § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
28. Otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění se správní orgány věnovaly podle názoru soudu dostatečně podrobně, když naznačily, že správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, a vzaly přitom v úvahu neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky, věk, zdravotní stav, nemožnost legálního výdělků na území České republiky, jakož i to, že žalobce neuplatňoval žádné společenské a kulturní vazby na území České republiky a že nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, resp. je jen opakovaně tvrdil (srov. zejména str. 7 – 8 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
29. Městský soud v Praze rovněž souhlasí se správními orgány v tom, že si žalobce nevytvořil na území České republiky žádné významné kulturní, sociální ani legální ekonomické vazby, když dostatečně nerozumí česky i přesto, že na území České republiky pobývá již delší dobu a nemá žádné stálé (a legální) zaměstnání. Vzhledem k těmto okolnostem a s přihlédnutím k tomu, že žalobce v rámci svého výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení využil svého práva odmítnout výpověď a neuvedl tedy ke svým vazbám na území České republiky ničeho, správní orgány správně vyhodnotily, že nelze u žalobce mluvit o nijak zvlášť hluboké integraci do společnosti na území České republiky, a správně pak k tomuto závěru přihlédly.
30. Co se týče odkazu žalobce na judikaturu reprezentovanou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2021, č.j. 1 Azs 18/2021-51, má zdejší soud za to, že žalovaný se do rozporu se závěry tohoto rozsudku nedostal. Žalobce totiž v rámci své argumentace opomenul, že Nejvyšší správní soud měl v citovaném rozsudku na mysli právní nebo biologické rodičovství, které zakládá také rodičovskou odpovědnost, jež nezletilé dítě dostatečně chrání. Použil přitom termín „rodič se vším všudy,“ tj. včetně zákonných povinností – rodičovské odpovědnosti (srov. bod 31 citovaného rozsudku) a dodal, že „stěžovateli nepostačí toliko tvrdit, že jsou na něm výživou závislé tři osoby, své tvrzení musí i prokázat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č.j. 6 As 95/2013-41); v případě, že stěžovatel nemůže na území členského státu vykonávat výdělečnou činnost, je obzvláště nutné tvrzení uvěřitelně doložit.“ V projednávané věci žalobce přitom nijak neprokázal, že je biologickým otcem X., X. a X. X., ani že by k nim měl založenou rodičovskou odpovědnost, zejm. pak vyživovací povinnost. Pouhé tvrzení o biologickém otcovství tedy nemůže v tomto případě obstát, když z podkladů rozhodnutí shromážděných správními orgány vyplývá, že otcem shora uvedených dětí s plnou rodičovskou odpovědností je X. X., manžel matky. Toto skutkové zjištění přitom nebylo vyvráceno ani sociálním šetřením OSPOD a žalobce sám k jeho vyvrácení nenavrl žádný konkrétní důkaz.

31. Vzhledem k absenci jakéhokoli podkladu, který by svědčil tvrzení žalobce o jeho biologickém otcovství dětí X., natož pak o jeho rodičovské odpovědnosti ve vztahu k těmto, je pak další žalobní argumentace ohledně zájmů nezletilých dětí a jejich účastenství v řízení zcela bezpředmětná a tudíž nedůvodná. Správním orgánům současně nelze vytknout, že by rezignovaly na prověření tvrzení žalobce v tomto směru. Naopak podle mínění soudu udělaly pro prověření otcovství a vazeb žalobce k dětem X. maximum, které po nich lze rozumně požadovat, když současně žalobce zůstal procesně pasivní a ani v rámci žalobní argumentace neuvedl žádný konkrétní důkaz, který správní orgány měly provést k prokázání jím tvrzených vazeb k dětem X. a bezdůvodně tak neučinily. Ani z žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2024, č.j. 6 Azs 248/2023 – 27, nevyplývá, že by v projednávané věci ohledně žalobcem tvrzeného biologického otcovství mělo být zcela přeneseno důkazní břemeno na správní orgány, když Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku hovoří o „daleko větší aktivitě“. Zdejší soud má přitom za to, že správní orgány v rámci všech okolností této míry aktivity dosáhly. Z dalšího žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2024, č.j. 10 Azs 311/2023-44, pak vyplývá, že základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je podle Nejvyššího správního soudu výslech cizince a druhého rodiče nezletilých dětí (rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2020, č.j. 5 Azs 343/2019-37, body 26 až 28; 4 Azs 171/2019, bod 22). Vyžádat si lze i stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí a zvážit lze (mimo jiné s ohledem na čl. 12 Úmluvy o právech dítěte) i citlivě vedený výslech nezletilých dětí (5 Azs 33/2022, bod 41). Výslech žalobce správním orgánem prvního stupně proveden byl (byť žalobce využil práva nevypovídat), druhý z rodičů i děti se v době řízení nacházely v zemi původu a stanovisko OSPOD si správní orgány vyžádaly. Proto má soud za to, že správní orgány v rámci objektivních možností naplnily požadavky i tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu.
32. Soud nakonec nemohl popřát sluchu ani argumentaci žalobce uplatněné poprvé až v rámci jednání a spočívající v tom, že správní orgány stanovily dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, v trvání dvou let za neoprávněný pobyt v mnohem kratším rozsahu, než tomu bylo v jiných případech. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007 - 92, je žalobní řízení „založeno na zásadách koncentrace a dispozitivnosti. To především znamená, že soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit; rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).“ (dále viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, s.p. zn. I. ÚS 164/97, publ. pod č. 39/1999 Sb. ÚS nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69 a ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 75/2012 - 46). Soud pak dospěl k závěru, že jde v tomto případě o nový žalobní bod a nikoli o přípustné argumentační rozvíjení řádně a včas uplatněného žalobního bodu, a proto se jím podrobněji zabývat nemohl, natož jej shledat důvodným.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Soud tak žalobu s ohledem na vše shora uvedené jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 26. června 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.

samosoudce